

намираме още и слѣднитѣ подробности за живота на Елисицина:

Придворниятъ съвѣтникъ Александъръ Елисицинъ, по народностъ българинъ, отъ източно православнo вѣроизповѣдание, се родилъ на 6 септ. 1827 година. Прѣзъ 1864 год. той приелъ въ Букурещъ руско поданство и още сжщата година е билъ назначенъ съ височайща заповѣдь — въ чинъ губернский секретаръ — за младши драгоманинъ при руското генерално консулство въ Букурещъ, а на слѣдующата година билъ приведенъ въ чинъ секретаръ и драгоманъ въ руското консулство въ Галацъ. Съ опрѣдѣление на „правителствуващия сенатъ“ прѣзъ 1868 год. Елисицинъ е билъ произведенъ за изслужено врѣме въ чинъ колежки секретаръ, въ 1870 г. билъ вече титулярень съвѣтникъ, а въ 1873 — колежки асесоръ. Прѣзъ 1875 год. Елисицинъ е билъ назначенъ за драгоманинъ на руското генерално консулство въ Русе. По врѣме на войната прѣзъ 1877 год., отчисленъ отъ тая длѣжностъ, Елисицинъ е билъ оставенъ като чиновникъ за особни порѣчки при канцеларията на заведващия гражданскитѣ дѣла при главнокомандующия на дѣйствующата армия. Още сжщата година той е билъ произведенъ въ придворень съвѣтникъ, а на слѣдующата изпратенъ за секретаръ на руското консулство въ София, послѣ въ Русе и Призренъ и въ 1894 год. е билъ отчисленъ въ оставка съ пенсия въ размѣръ 700 рубли. Докато е билъ на служба, Елисицинъ получавалъ 2000 рубли годишна заплата. За усърдно служене той билъ награденъ съ слѣднитѣ декорации: „св. Ана“ III степенъ, „св. Станиславъ“ III ст. и пр. Въ продължение на 30 години той билъ на руска служба, но неговитѣ чувства къмъ отечеството му ни най-малко не отслабнали.

Прѣзъ 1903 год. Ал. Елисицинъ написалъ завѣщанието си, споредъ което всичкитѣ негови движими имущества трѣбвало да бждатъ продадени за смѣтка